

Jenni
Multisilta

Syöksy-
laskua
alttarille

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Jenni Multisilta ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Teoksessa lainatut kappaleet:

Elton John & Ed Sheeran – Merry Christmas (Elton John, Ed Sheeran)

Sia – Everyday is Christmas (Sia, Greg Kurstin)

Kelly Clarkson – Run Run Rudolph (Johnny Marks, Marvin Brodie)

Leroy Sanchez – The Greatest Gift (Leroy Sanchez, Rob Russell, Sam Hanson)

Sia – Snowman (Sia, Greg Kurstin)

ISBN 978-951-1-49376-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Mammalle & Mamman Kuomille

24.12.2024

Häihin aikaa: kuusi tuntia

Jesse

Olen aina inhonnut vertauksia lumiukkoihin. Lumiukot ovat säälettäviä: tönöttävät vain hangessa täsmälleen siinä asennossa mihin ne on rakennettu. Ympärillä saattaa tapahtua mitä tahansa, mutta ne vain hymyilevät kivihampaillaan, tuijottavat oman porkkananensä päätä (jos niillä on käynyt tuuri eikä se vielä ole pudonnut) ja toivovat että pakkanen kiristyisi ja ne saisivat hieman lisää elinaikaa. Jos joku päättää potkia ukon kumoon, se ei voi paeta tai puolustautua. Ja lopulta se sulaa. Tietysti. Se on jopa ukon rakentajalle helpotus, sillä eihän lumiukoista koskaan tule sellaisia kuin oli tarkoitus.

En ole kuitenkaan aiemmin tullut ajatelleeksi, kuinka paljon sisua vaatii seistä paikoillaan tällaisessa lumimyräkässä ilmeenkään värähtämättä. Kun pakkanen on tehnyt ihosta tunnotoman ja naamaa peittää paksu lumikerros. Kun tuuli puhaltaa vaakasuoraan kohti ja yrittää puskea kumoon, ja lumihiualeita on niin paljon etteivät ne enää ole oikeastaan edes hiuataleita vaan jonkinlainen huntu – ei sittenkään, en kestä hääviittauksia – tai verho joka hukuttaa alleen.

Voin siis julistaa tässä ja nyt, että lumiukot ovat supersankareita. En aio enää ikinä aliarvioida niitä.

Minun ei tietenkään pitäisi seistä paikoillani. Minun pitäisi olla hiihtämässä kovaa vauhtia takaisin Arctic Wedding Experience Resortille ja valmistautua sanomaan ”tahdon” elämäni rakkaudelle.

Artun nauravat kasvat välähtävät mielessäni. Nostan käteni poskelle, jolla voin yhä kuvitella tuntevani Artun karheen parransängin ja lämpimän, glögintuoksuisen hengityksen. Siitä on vain muutama tunti, kun heräsimme toisiimme kietoutuneina vuoden parhaaseen päivään, jouluaattoon. Hääpäiväämme.

Hääparin ei kuuluisi viettää häitä edeltävää yötä yhdessä, mutta minä ja Arttu vain nauroimme moiselle perinteelle. Mitä kamalaa siitä muka seuraisi? Huonoa onnea seitsemäksi vuodeksi, liitto joka olisi tuhoon tuomittu jo ensihetkistään, hääkakku joka kaatuisi ennen kuin sitä ehdittäisiin leikata... mitä näitä nyt on. No, olisi ehkä kannattanut miettiä kahdesti. Nimittäin se, mitä tuon puoli tuntia kestäneen aamuonnen jälkeen tapahtui, saattoi pilata kaiken.

Ei, en saa ajatella sitä. Minun täytyy keskittyä ja tarkistaa maamerkit vielä kerran. Minun on löydettävä hiihtomaja, suoritettava missiini loppuun ja lähdettävä takaisin. Minun on pakko ehtiä ajoissa.

Mutta se aamuinen tapahtuma... se ihan oikeasti saattoi pilata kaiken.

Kasvoilleni kerrostunut lumipeite on hiljalleen alkanut sulaa ja valahtaa pois yhtenä suurena kappaleena johon kasvojeni muoto on painautunut. Se näyttää kuolinnaamiolta. Sen Jessen kuolinnaamiolta, joka oli menossa naimisiin Artun kanssa.

Epätoivo ottaa minut valtaansa, ja romahdan maahan. Lumi ei muuten todellakaan ole niin pehmeää kuin miltä näyttää, vaan tömähttäminen sitä vasten sattuu ihan hemmetisti. Jokin kova osuu häntäluuhuni, olen varmaan onnistunut osumaan siihen

ainoaan kivenlohkareeseen joka tässä lumen hautaamassa erämaassa on jäljellä. Parahdan tuskasta ja ojennan käteni siirtääkseni sen pois altani, mutta se ei olekaan kivi, vaan toisen karvapohjasukseni takimmainen puolikas. Kyllä, olen katkaissut sukseni – enkä vain toista, vaan molemmat. Ja siitä on jo jonkin aikaa, joten näköjään olen kulkenut ympyrää, sillä olen palannut takaisin katkenneiden osien luokse.

Minun pitäisi kanavoida sisäistä lumiukkosupervoimaani, mutta haluan vain vajota hankeen ja nukahtaa. Pyyhkiä kaiken pois. Danin, ensimmäiset polttarit, toiset polttarit, kirjelappusen. Häät.

Miksi minun piti sotkea kaikki?

Ei, nyt minun on oikeasti ryhdistädyttävä. Mihin minä jäin kään? Aivan. Maamerkit.

Maamerkit... Keskity, Jesse.

Maamerkit: lunta, lunta, lunta. Kumpare lunta ja – lunta, lisää lunta. Lumikuoppa.

Varjoja lumessa. Lumeen peittynyt puu, lunta, lunta, tasaista lunta silmäkantamattomiin.

Olen luullut jo olevani paniikissa, mutta nyt se todella iskee päälle. Kurkkuani kuristaa, silmissäni sumenee. Tuntuu kuin suonissani virtaisi veren sijaan pieniä jäähileitä.

Olen eksyksissä.

Kampean itseni ylös. Hanki on nielaissut toisen sauvani samassa episodissa jossa myös sukset tuhoutuivat, mutta toinen on yhä ehjä ja tallella. Sitä voi käyttää kävelykeppinä. Suoristan takkini helman ja vedän pipon paremmin päähän. Pyyhkäisen irtolumet pois. Tarkistan olisiko kännykkäni maagisesti ladannut itsensä taskuni pohjalla, mutta ei tietenkään ole, joten se siitä.

En voi jäädä paikoilleni. En tiedä, missä suunnassa hiihtomaja on, mutta onko sillä edes väliä? Pääasia, että pääsen johonkin

suojaan. Jos en löydä hiihtomajaa, minun on etsittävä puu tai kivenlohkare, jonka taakse voin käpertyä odottamaan pelastusta. Silmä täytyyhän jonkun jossain vaiheessa tajuta, että toinen sulhasista on kadonnut. Perääni lähetetään helikopteri tai etsintäpartio tai –

Sitten tajuan: kirje. En vaivautunut piilottamaan sitä, joten se jäi lojumaan hääsviitin lattialle. Siihen kirjoitetut sanat palaavat mieleeni, ne kauheat, petolliset sanat, joita en olisi koskaan uskonut lukevani: Säkin tunsit sen – meidän välisen yhteyden, joka ei koskaan katkennut... jos sä rakastat mua, sä et voi mennä tänään naimisiin. Lähde heti... Sä et tule katumaan tätä.

Jos he löytävät sen...

He luulevat, että olen lähtenyt. Lopullisesti.

Kauhun aalto lyö lävitseni. Jos he luulevat, että olen tehnyt sen mitä kirjeessä pyydetään, kukaan ei lähde perääni. Kaikki ovat vain tyytyväisiä päästessään minusta eroon.

Kuvittelen Artun ilmeen, kun hän tajuaa mitä olen tehnyt. Hautaan kasvot käsiini.

Mutta – enhän minä ole tehnyt mitään paha! Päinvastoin – minä olen yrittänyt pelastaa liittomme! Tämän piti olla viimeinen silaus; romanttinen ele, joka kertoisi kenelle olen ja tulen aina olemaan uskollinen. Siksi minä hiippailin ulos kenenkään huomaamatta, ajoin tunturiin ja hiihdin tieheni. En piitannut yltyvästä lumisateesta tai siitä, ettei ladun lähtöpaikkaa varsinaisesti ollut merkitty mitenkään. Edes ensimmäinen, jyrkkääkin jyrkempi nousu ei saanut minua perääntymään. Mielestäni välkkyi kaunis kuvitelma häiden jälkeisestä aamusta, kun minä ja Arttu heräisimme lasikattoisessa mökissämme revontulien alla ja saisin antaa hänelle sen täydellisen lahjan.

Ei tarvitse kertoa, että tämä oli huono idea.

Kun otan kädet pois kasvoiltani, lumisade tuntuu hieman laantuneen. Tai ainakin hiutaleet putoilevat hitaammin ja niitä

on vähemmän, mikä tarkoittaa sitä että näen paremmin eteeni. Ja sitten – sen on oltava lumisokeuden aikaansaama näky, sillä eihän se voi olla...

”Jesse?”

Nyt näky jo puhuukin. Olen totaalisesti seonnut. Lumi-maailma on tehnyt minut hulluksi. En ole menettänyt vain Arttua vaan myös järkeni.

”Jesse? Jesse! Oletko se sä?”

Nielaisen. Toivo alkaa tykittää sisälläni. Lähtöni on ehkä sittenkin huomattu! Minä pelastun, minä pääsen takaisin ja ehdin alttarille ajoissa! Vilkaisen ympärilleni, sitten ylöspäin.

Missä se helikopteri on? Missä pelastuspartio?

”Jesse, ole kiltti ja vastaa, muuten mä en usko että sä oikeasti olet siinä. Ehkä sä et olekaan, ehkä mä vain kuvittelen...”

”Olen mä”, soperran. ”Mutta mitä sä täällä teet?”

”En tiedä. Missä me edes ollaan?”

Okei. Ei vaikuta hyvältä.

Tämä ei ole pelastukseni. Toivon viimeiset säteet hiipuvat pois. Totuus, jonka olen kai jo tiedostanut mutta jota en ole suosunut hyväksymään, valkenee lumihankeakin kirkkaampana.

Olen eksyksissä. En enää ole yksin, mutta se ei muuta mitään. Päinvastoin: se saattaa jopa pahentaa tilannetta, sillä ainoa ihminen, joka olisi saattanut uskoa etten ole tehnyt sitä mitä kaikki (todennäköisesti) luulevat, on kanssani erämaassa.

En ikinä ehdi takaisin ajoissa.

En ehkä sittenkään pääse sanomaan Artulle ”tahdon”.

30.11.2024

Häihin aikaa: kaksikymmentäneljä yötä

Mila

”Vastaa nyt. Vastaa. Vastaa!”

Mutta minulle vastaa vain puhelimen itsepintaisen sitkeä hälytysääni, jonka tasainen tahti tuntuu suorastaan pilkkaavan minua.

”Vastaa!” parhaiden luuriin vielä viimeisen kerran. Sitten kiskaisen kännykän korvaltani ja hylkään puhelun ennen kuin seuraava piipahdus ehtii tulla.

Minun on saatava Laura kiinni. Niinpä valitsen numeron uudestaan.

”Vastaa, vastaa, vastaa...” Hoen mantraa silmät kiinni, niin kovaan ääneen, että hälytysääni peittyi omani alle. Olen valmis tekemään tätä kuinka kauan tahansa. ”Vastaa – vastaa – vas–”

”Mila? Haloo?”

Vasta silloin tajuan, että Laura on kuin onkin vastannut ja huhuilee nyt oman ääneni päälle.

”Vihdoin”, tuhahtan. ”Ei millään pahalla, mutta mä sanoin, että sun pitäisi olla täällä ajoissa!”

”Ja mä sanoin sulle, etten todennäköisesti ehdi kuudeksi.”

Saan juuri ja juuri estettyä huokauksen. Se vain ärsyttäisi Lauraa, eikä minulla ole varaa ärsyttää siskoani. Illan onnistuminen on hänen varassaan.

”Olisi pitänyt pyytää joku muu”, mutisen kuitenkin, silläkin uhalla, että Laura suuttuu.

”Niin olisi.” Laura ei kuulosta vihaiselta, vaan lähinnä huvittuneelta. ”Siksi mä sitä ehdotinkin. Sä et voi laskea mun varaan.”

”Koska sä olet täällä?”

”Seanin navigaattorin mukaan puolen tunnin päästä.”

”Puolen tunnin! Mä en voi viivyttää juhlien alkua niin kauan!”

”Aloita sitten”, Laura sanoo. ”Mulla on kamera mukana. Laitan sen valmiiksi ja alan kuvata heti kun pääsen sisään.”

”En mä voi aloittaa ilman sua”, vaikerran. ”Mun täytyy pitää jonkinlainen tervetulo puhe ja nostaa malja ja... Se on mun ainoa tilaisuus näyttää, että mä osaan hommani! Jos en saa sitä videolle, kaikki on turhaa!”

”Kukaan ei epäile, osaatko sä hommasi vai et”, Laura sanoo tyyneellä, rauhoittelevalla äänellä. ”Eikö ne sun miljoona seuraajaa jo todista sen?”

Irvistän peilikuvalleni. Samalla teen pikaisen tilannekatsauksen. Meikit – check, hiukset – check, asu – check. Juhlapaikka – check, ohjelma – check, tarjoilut – check. Vie-raat – check.

Kuvaaja – not check.

Miksi minulle aina käy näin?

”Ei niitä ole miljoonaa. Ja niistä varmaan puolet on vihaseuraajia.”

”Eikä ole.”

”Ne alkoi seurata mua sen kirosanakompilaatiovideon jälkeen! Ihan varmasti kukaan mun aidoista seuraajista ei tule tänään paikalle, ja vihaseuraajat heittelee mua kananmunilla tai jollain niiden vegaanisella vastineella kun nousen lavalle, ja mä täytän mun koko puheen vahingossa kirosonoilla ja –” Äkkiä jopa kuvaile-

maani skenaariota kauheampi vaihtoehto ilmestyy mieleeni. ”Tai sitten kukaan ei tule paikalle. Ei edes vihaseuraajat.”

”Tulee”, Laura sanoo. ”Instassa oli jo paljon postauksia sun juhlien hashtagilla. Innokkaimmat on jonottaneet juhlapaikan edessä monta tuntia.”

Tulen heti vähän paremmalle mielelle. ”Okei, ehkä joku sitten tulee. Mutta se ei muuta sitä, että mä tarvitsen sua! Heti!”

Kello on viittä vaille kuusi. Juhlien pitäisi alkaa kuudelta, ja kaikki on valmista – kerrankin olen onnistunut järjestämään jotain ilman katastrofia, tai niin ainakin luulin ennen kuin Laura päätti myöhästyä. Nojaudun lähemmäksi ovea ja kuulen puhetta ja naurua. Ihmisiä tuntuu olevan aika paljon. Nielaisen sitä ajattellessani.

”Mä olen tulossa, Mila”, Laura sanoo.

”Mutta mä en voi aloittaa ilman sua.” Ääneni on muuttunut säälittäväksi piipitykseksi. ”Mä tarvitsen sua. En vain kuvaamaan, vaan myös henkiseksi tueksi.”

”Jännittääkö sua?”

”Ei!”

”Eipä.”

Huokaan. ”No jännittää! Mä en ole tottunut esiintymään liveinä!”

”Sä esiinnyt livestreamissä koko ajan.”

”Mutta sen voi halutessaan katkaista jos alkaa ahdistaa liikaa, sanoa että netti tempuilee tai –”

”Lopetetaan tää puhelu nyt”, Laura keskeyttää. ”Keskity sä hengittämään rauhassa sisään ja ulos ja mä keskityn ojentamaan Aada-Emilialle maissinaksuja.” Lauran ääni pehmenee. ”Laske sataan, Mila. Sitten mä olen siellä.”

Sata voi tässä tapauksessa venyä mihin tahansa – käytimme sataan laskemista lapsena mittaamaan aikaa, jonka jouduimme

olemaan erossa toisistamme, olivat kyseessä sitten tunnit tai viikot – mutta en viitsi huomauttaa sitä. Kyseinen lapsuusviittaus on heikko kohtani, ja mieltäni lämmittää, että Laura muistuttaa juuri siitä. ”Okei. Joo. Kyllä tää tästä.”

Lopetan puhelun ja lasken kännykän pöydälle. Vedän syvään henkeä – sisään ja ulos, niin kuin Laura kehotti. Minun ei pitäisi olla näin kauhuissani. Laura on oikeassa: olen tehnyt tätä ikuisuuden. Osaan kyllä. Eikä tämä ole ensimmäinen livetapahtuma, jossa olen mukana. Syksyllä olin uuden kauppakeskuksen avajaisissa tapaamassa seuraajia ja keväällä häämessuilla edustamassa Arctic Wedding Experienceä.

Kyllä vain. Huijarimorsian-Mila häämessuilla. Ei varsinaisesti urani kohokohta, mutta sinänsä mielenkiintoista, minkälaisia mahdollisuuksia valehäiden järjestäminen ja sitten feidaaminen saattaa tarjota.

Valehällillä viitaan tietysti... No, jos olette seuranneet minua pitkään, tiedätte varmasti, mitä tarkoitan, enkä mielelläni muistelisi sitä. Mutta koska juhlimatta jääneet valehääät saivat jo valmiiksi suositun YouTube-kanavani suosion räjähtämään ja uusia seuraajia tulee edelleen päivittäin, minun on kai vähän kerrattava taustoja. Pari vuotta sitten siis olin menossa naimisiin, ja eepisistä jouluhäistäni piti tulla vuoden speaktaakkeli. Sitten sulhaseni jätti minut kaksi viikkoa ennen häitä ja panikoin. Syystäkin. Olin jo solminut häiden tiimoilta kaikenlaisia yhteistyökuvioita hääkakusta ja hääpuvusta bändiin ja juhlapaikkaan. Olisi ehkä vain pitänyt perua häät saman tien, mutta en olisi millään halunnut tehdä sitä. Ja kun olin vähän niin kuin puolivahingossa kosinut vanhaa ystävääni Arttua valesulhasekseni, aloinkin toivoa, että ehkä en sittenkään joutuisi perumaan yhtään mitään.

Joo, kuulostaa todella typerältä näin jälkikäteen selitettynä. Jos haluatte tietää lisää, katsokaa vaikka se tunnustusvideo, jonka

postasin valehäiden jälkeen. Siinä kerron (melkein) kaiken. Joka tapauksessa kaikki kääntyi parhain päin: sain joululahjaksi aviomiehen sijaan maailman ihanimman siskontytön (ja kummilapsen!) ja onnistuin parittamaan sekä siskoni Lauran ja hääpalkan toisen omistajan/keittiömestarin Seanin että valesulhaseni Artun ja pikkuveljeni Jessen. Viimeksi mainitut ovat nyt menossa naimisiin – jouluaattona, kuinkas muutenkaan. Että kiittääkää vain minua.

Okei, okei. Ehkä en voi ottaa kunniaa ihan kaikesta. Mutta mielestäni olen silti ansainnut tittelini Aada-Emilian kummitätinä ja Jessen bestmanina – ja toki Vuoden Viihdyttäjänä, joka ei välttämättä ole ihan se imartelevin mahdollinen somepalkinto ja sen merkityksestä voi olla montaa mieltä, mutta... Juhlat ovat silti paikallaan! Ja sitä – sekä YouTube-kanavani rikkoutunutta seuraajaennätystä – me tänään juhlimme! Minä ja te, rakkaat seuraajani.

Olen vuokrannut tilan, tilannut cateringin, suunnitellut koristeet. Olen hypettänyt tapahtumaa sometileilläni koko syksyn. Olen jopa tilannut juhliin salaisen esiintyjän, joka ei ole ihme kyllä vuotanut julkisuuteen. Odottakaapa vain – pian kuullette kuka se on!

Parasta on, ettei kyse ole tällä kertaa teeskentelystä – olen oikeasti saavuttanut jotain ja haluan juhlia sitä. Siksi tuntuisi pahalta, jos ilta epäonnistuisi.

Minun ei olisi pitänyt pyytää apua Lauralta. Kai minun on vihdoin hyväksyttävä se mitä hän itsekkin sanoi: en saisi laskea työasioitani hänen varaansa. Hän on lopettanut kuvaamisen, editoimisen ja manageroimisen, ja ilmaissut sen selvästi. Olen yrittänyt anella häntä takaisin, mutta Laura on kerta toisensa jälkeen sanonut ei.

Paitsi tälle illalle hän sanoi kyllä (olkoonkin, että vasta sen jälkeen, kun Jesse ei päässykään ja myös kolme varakuvaajaani olivat kieltäytyneet).

Otan kännykän pöydältä ja soitan Jesselle. Piip. Piip. Piip. Numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä.

Jesse ei vastaa. Eikö kukaan välitä?

Avaan Instagramin ja alan raivoselata feediä. Tajuan Lauran olleen oikeassa: juhlien hashtagin alla on kymmeniä postauksia.

Sitten vilkaisen näytön yläkulmassa olevaa kelloa. Se on 18:02, voi ei, olen jo myöhässä ja – ei hätää, hengitä, hengitä – kyllä tämä tästä... Yksi, kaksi, kolme, kymmenen, viisi-toista, kolmekymmentä, seitsemänkymmentäkuusi, sata, missä Laura oikein viipty?

Olen lietsomassa paniikkiani uuteen nousuun, kun katseeni osuu johonkin, mikä saa skrollaussormeni pysähtymään. Tutut kasvot kaikkien vieraiden keskellä. Avaan postauksen ja katson kuvaa tarkemmin.

@nooratulipaikasta: jotain jännittävää tapahtumassa...

Noora? Tulipaikasta? Siis – rypistän kulmiani ja katson tarkemmin – Fireplacen Noora? Karaoke-Hannun sisko-Noora? Carol singer -Noora? Noora, joka melkein pelasti melkein toteutuneet valehänen järjestämällä lauluryhmän esiintymään niissä?

Kyllä. Noora se on. Hän on leikannut hiuksensa, ja ne nousivat otsalta huolettoman näköisesti asettuen sotkuisen ja siistin välimuotona juuri ja juuri olkapäiden yläpuolelle. Silmät on meikattu tummiksi. Toista korvalehteä koristaa rivi kultaisia korvakoruja.

Tykkään kuvasta. Äkkiä oloni tuntuu hieman rauhallisemmalta. Paikalla on 300 tuntematonta seuraajaa, mutta myös yksi, jonka tunnen. Tai no, emme ole puhuneet pariin vuoteen, mutta kyllähän me periaatteessa tunnemme. Valehäiden aikaan join Fireplacessa vähintään yhden kaakaon per päivä. Tai kaksi. Tai kolme...

Kello on 18:05. Minun on pakko mennä. En pysty siihen.

18:10.

Istun paikoillani ja kerään itseäni. Vielä hetki – vielä hetki ja sitten –

18:15. Pian kaikki lähtevät kotiin, kun luulevat minun olevan niin ylimielinen, etten edes vaivaudu paikalle.

18:21 ja istun yhä täällä. Nyt minun oikeasti –

Silloin ovelta kuuluu koputus.

Laura

”Mitä sä täällä vielä teet?”

Milan huulet vääntyvät kiusaantuneeseen hymyyn.
”Mä – ööh –”

”Vieraat odottaa! Mä kuulin, kun jotkut tuolla puhui että tää on vain joku julkisuustemppu, jolla sä luot hämmennystä eikä juhlia oikeasti edes ole tapahtumassa!”

Mila alkaa imeskellä alahuultaan ja painaa katseensa pöytään, jolla lojuu tarpeeksi meikkejä viidellekymmenelle ihmiselle. ”Mä... Joo. En uskaltanut – tai siis voinut – tai halunnut... aloittaa ilman sua.”

”Sori, kun kesti”, sanon pakottaen ääneni rauhalliseksi. ”Oli vähän... haasteita.”

”Mitä Aadalle kuuluu?” Mila kysyy. ”Olisit tuonut sen moikkaamaan mua.”

”Niin, ja sitten et olisi lavalla vielä tunnin päästäkään.”

”Vahtiiko äiti ja mamma sitä?”

”Ei, vaan Sean.”

Mila kohottaa kulmiaan. ”Tehän alatte olla jo oikea pieni perhe.”

”Älä. Mä en yleensä sysää lapsenvahtihommia Seanille, mutta se tarjoutui, ja –”

”Sysää? Sean tuskin näkee asiaa niin. Se rakastaa Aadaa – ihan kuin se olisi sen oma lapsi tai jotain.” Mila hymyilee. ”Ja niinhän me kaikki. Kauhea ikävä sitä. Onneksi pian saadaan viettää monta viikkoa yhdessä.”

Hymyilen, vaikka samalla jokin Milan sanoissa saa aikaan inhottavan muljahduksen sisälläni. Olemme tunteneet Seanin

kanssa vasta kaksi vuotta – kun tutustuimme, olin viimeisilläni raskaana ja eronnut, ja lapsen isä oli irtisanoutunut kuviosta kokonaan. Sean oli tukenani alusta alkaen. Mutta silti – Mila on oikeassa. Sean ei ole lapseni isä. Olenko vahingossa kuitenkin säilyttänyt hänelle liian suuren vastuun? Tai entä jos Sean yhtäkkiä ei enää haluaisikaan olla tässä mukana? Olenko altistanut Aadan sille, että jo toinen isähahmo voisi kävellä ulos hänen elämästään?

Äh, sellaista ei pitäisi miettiä. Sean vaikuttaa olevan varma siitä, että haluaa olla kanssani. Ja viime aikoina minustakin on alkanut tuntua, että olisin ehkä valmis ottamaan Seanin kanssa seuraavan askeleen, jos vain keksisimme mihin suuntaan se otetaan. Lappi vai Helsinki? Seanin firma vai minun... elämäni?

Siihen ajatusketjuun en voi juuri nyt lähteä. ”Oletko valmis? Ihmiset alkaa hermostua.”

Mila nousee ylös. ”Joo... kai.”

Suuntaan kameran Milaan ja käynnistän nauhoituksen. ”Jos mikään muu ei saa sua liikkeelle, niin tää saa.”

Mila räpäyttää silmiään hämmentyneenä. Sitten hän solahtaa sekunnin murto-osassa Suomen suosituimman someviihdyttäjän saappaisiin – tai pikemminkin huimaavan korkeakorkosiin teräväkärkisiin avokkaisiin – ja hymyilee kameralle. ”Jee, vihdoinkin tää ilta on koittanut! Mä en malta odottaa, että pääsen tapamaan teidät kaikki!”

”Et ihan kaikkia kahtasataatuhatta”, mutisen.

”Hei, mitä on tapahtunut sille, että sä pysyt hiljaa kun kuvaat?”

Kohautan olkapäitäni. ”Mä en enää ole sulla töissä. Mä saan tehdä mitä mä haluan.”

Mila tönäisee minua niin, että kamera heilahtaa. ”Tosta asenteesta mä tykkään!”

”Et kauaa, koska jos jatkat tota, mä kävelen ulos ovesta.”

Mila nauraa. Hän kietoo kätensä ympärilleni ja halaa minua kamerasta välittämättä.

”Kiitos, Laura. Oikeasti. Mä tiedän, ettei sun ollut helppo järjestää tätä.”

Hymyilen Milalle. ”Mä tekisin sun puolesta mitä tahansa. Kunhan”, jatkan ennen kuin Mila ehtii aloittaa palopuheen siitä miksi minun pitäisi palata hänen kuvaajakseen, ”se ei sisällä enää yhdenkään videon kuvaamista. Mutta nyt mennään. Sun seuraajat odottaa.”

Jesse

Kaakaokojun jono ulottuu aukion poikki. Yritän laskea edes-sämme olevia ihmisiä, mutta tehtävä on mahdoton. He ovat pakkautuneet tiiviisti kiinni toisiinsa ja verhoutuneet melkein täsmälleen samanlaisiin paksuihin neulepipoihin ja parkatakkeihin, joten on vaikea muistaa kenet on jo laskenut tai ylipäättään hahmottaa missä kukin alkaa tai loppuu. Itsekin maastoudun Artun kirkkaanpunaisen takin uumeniin niin, että kauempaa näytämme todennäköisesti vain yhdeltä kylmässä hytisevältä joulupukilta.

Ajatus saa minut naurahtamaan.

”Mitä?” Arttu kysyy. Hän raottaa kaulahuivia, jonka on kietonut pääni ympärille pipon korvikkeeksi, ja kurkistaa minua sen alla. Hänen partansa on huurteen valkaisema, ja hän todella näyttää hieman joulupukilta juuri nyt. Äkkiä ymmärrän, miksi eräs turistiperhe on halunnut ottaa hänen kanssaan yhteiskuvan hetki sitten.

Naurahdan uudestaan.

”Jesse.”

”Ei mitään”, mutisen nieleskellen naurua. Olemme sopineet, että jätämme joulupukkivitsit kihlausta edeltävään elämäämme.

”Kestääköhän tässä vielä kauan?”

”Kadutko jo päätöstäsi lähteä hotellilta villakangastakissa ilman pipoa?”

Irvistan. ”En myönnä mitään.”

Arttu nyökkää. ”Aivan.”

Yritän keskittyä korviani viiltävän pakkasen ja raajoissani pistelevän turtumuksen sijaan siihen, että olemme kirjaimellisesti

jouluparatiisissa – eikä missä tahansa jouluparatiisissa, vaan juuri siellä, mihin olen aina unelmoinut matkustavani. Islannissa. Vihdoin!

Arttu ja minä tapasimme kaksi vuotta sitten joulun alla ja menimme kihloihin viime vuonna (joulu-aattona, tietysti). Olemme olleet etäsuhteessa, koska Arttu asuu Lapissa ja minä Helsingissä. Viimeiset pari vuotta ovat olleet melkoista edestakaisin junailua ja lentelyä. Se tulee kuitenkin onneksi loppumaan pian, sillä häiden jälkeen muutamme yhteen. Nyt meidän oli tarkoitus viettää viimeistä yhteistä vapaaviikonloppua ennen häitämme, ja Arttu oli tulossa luokseni Helsinkiin. Ystävien tapaamista, rauhallisia koti-iltoja, ehkä pyörähdys jossakin museossa... Niin minä siis luulin.

Kyseessä oli kuitenkin väijytys. Artun saavuttua teimme ruokatilauksen, jota minä lähdin hakemaan, ja sillä aikaa Arttu pakkasi matkalaukkuni. Kun tulin takaisin, Arttu odotti minua eteisessä takki päällä ja sanoi taksin olevan alaovella viidessä minuutissa. Kieläydyin kohteliaasti Artun ojentamasta untuvatakista ja kiskoin uuden harmaan villakangastakin ylleni kuuntelematta Artun varoituksia – teko, jota nyt kadun syväjään vai-puneen sydämeni pohjasta. Sain tietää matkamme kohteen vasta lähtöportilla.

Arttu oli järjestänyt kaiken: lennot, hotellin, ohjelman. Hän oli jopa ilmoittanut Milalle, etten pääsisikään kuvaamaan tämän juhlia ja varmistti, että Mila sai järjestettyä jonkun tilalleni. Ikävä kyllä missasimme samalla juhlat, mutta tämä oli ainoa meille molemmille sopiva matka-ajankohta.

Heti ensimmäisenä matkapäivänä kävimme kylpemässä kuumissa lähteissä, ja tänään ohjelmassa on Hafnarfjörðurin joulutori. Ja se on upea! Jouluisin näky minkä saatan kuvitella: puihin ripustettuja valoketjuja, joulukuusia ja tonttuja siellä täällä ja

punavalkoisia puumökkejä joiden sisällä myydään kaikkea jouluherkuista käsitöihin ja koristeisiin. Ennen kuin sormeni jäätyivät, haaveilin että ostaisin meille uuden kirjajhylytontun suloisesta tonttukoristeita myyvästä kojusta, mutta pitkän jonon takia jätimme sen myöhemmäksi. Nyt en enää voi kuvitellakaan, että ottaisin hanskoja kädestä seuraavaan kolmeen vuorokauteen. Hyvästi, tontut.

”Jono ei näytä liikkuvan”, Arttu sanoo. Hän tähyilee ihmisten päiden ylitse. ”Joku huusi äsken jotain jonon alkupäästä, mutta en ymmärtänyt, mitä.”

Edessämme oleva nainen kääntyy meidän puoleemme. ”Vaahtokarkit ovat loppu”, hän sanoo englanniksi.

”Emme tarvitse vaahtokarkkeja”, sanon heti, vaikka olen kirjaimellisesti juuri fantasioinut siitä, kuinka ihana näky pikkuruiset tähdenmuotoiset vaahtokarkit ovat kelluessaan kermavaahtopeitteellä. ”Ainoastaan jotain, mikä sulattaa meidät taas elävien kirjoihin.”

Nainen naurahtaa ja luo paljaaseen päälakeeni säälivän katseen. ”Moni muu tarvitsee. Sen takia tässä saattaa kestää. Mutta jos ette pysty odottamaan, suosittelen kokeilemaan viereisen korttelin kahvilaa.”

”Kiitos vinkistä”, Arttu sanoo. ”Ehtisitkö ottaa meistä kuvan?”

”Nyt vai”, kauhistun, koska kuvan takia minun pitäisi ensinnäkin luopua lämpimästä untuvapesästäni Artun takin uumenissa ja toiseksi yrittää unohtaa että nenäni ja korvani helottavat varmasti kirkkaanpunaisina. Tärinän takia en varmasti edes pysy paikoillani tarpeeksi pitkään, että kamera ehtisi tallentaa minut kuvaan. Arttu näyttää sietämättömän komealta joulupukinparrassaan (viimeinen kerta, lupaan!) eikä ansaitse yhteiskuvaa, jossa hänen kanssaan on punakorvainen ja -nenäinen astraaliprojektio-Jesse.

”Totta kai!” nainen sanoo ja ottaa vastaan Artun ojentaman kännykän. ”Ei, Arttu, odota –”

”Sä sanoit heti, kun tultiin, että meidän pitää muistaa pyytää joku ottamaan meistä kuva”, Arttu muistuttaa. ”Sitä paitsi sä näytät ihanalta.”

”Mä en halua tulla pois täältä”, vaikkerran ja kiedon Artun huvia tiukemmin ympärilleni.

”Älä sitten tule”, Arttu sanoo. Hän kietäisee kätensä ympärilleni ja vetää minut, jos mahdollista, vieläkin lähemmäs itseään takin sisällä. Ja... okei. Se ehkä hieman auttaa, kun Artun lämmin (miten se voi olla lämmin?) käsi sujahtaa alaselästä paitani alle ja alkaa sivellä ihoani. Ilmeisesti omakin kehoni kykenee tuottamaan vielä jonkinlaista lämpöä...

”No niin”, Arttu sanoo naiselle.

Kohotan katseeni. Arttu katsoo suoraan minuun ja hymyilee. ”Moi.”

”Moi”, mutisen. ”Kiva nähdä suakin.”

”Ja vielä täällä, kaikista paikoista”, Arttu sanoo. ”Islannissa.”

”Yhtä jäässä kuin aina ennenkin”, lisään. ”Voidaanko seuraavaksi mennä vaikka Kanarialle?”

Arttu nauraa. ”Älä yritä, lumimies.”

”Valmista tuli”, nainen sanoo. Hän astuu lähemmäs ja antaa puhelimen takaisin Artulle. ”Mikä teidät tuo Islantiin?”

”Olemme myöhäisellä kihlajaismatkalla ja aikaisella häämatkalla”, Arttu selittää. ”Menemme naimisiin kolmen viikon päästä.”

Kolmen viikon? Vastahan siihen oli kolme kuukautta! Tai vuosi! Tai kaksi vuotta, jolloin Arttu oli vain Milan tarinoista tuttu laskettelukeskuksen hottis-Arttu eikä minulla ollut aavistustakaan, että hänestä tulisi vielä jonain päivänä tuleva aviomieheni.

Sitä paitsi siihen on kaksikymmentäkolme päivää, jos tarkkoja ollaan, ei kolmea viikkoa. Ei niin että laskisin. Tai jos laskisin, niin se olisi helppoa, sillä joulukalenteri on tänä vuonna vähän niin kuin hääkalenterimme.

”Tai siis kahdenkymmenenkolmen päivän päästä”, Arttu jatkaa. ”Jouluaattona.”

”Ihanaa!” nainen sanoo ja muuttuu eläväksi sydänsilmäemojiksi. ”Paljon onnea jo nyt! Nauttikaa Islannista!”

”Varmasti nautimme”, Arttu sanoo ja hymyilee minulle.

Alan hiljalleen sulaa, kun pääsemme istumaan tunnelmallisen pikkukahvilan nurkkapöytään. Artulla on latte triplaespressolla ja minulla glögi ja kaakao (en osannut päättää, ja Milan kunniaksi otin molemmat – se oli hänen vakiotilauksensa Lapin kantapaikassamme Fireplacessa).

Milasta tulee muuten mieleeni...

”Mila soitti”, sanon. Sormeni ovat heränneet sen verran, että pystyn jo näpyttelemään kännykkääni.

”Äsken vai?” Arttu kysyy. Hänen viiksiään koristaa maitovaahdot, joka näyttää niin suloiselta, etten halua huomauttaa siitä.

”Silloin kun me seistiin kaakaojonossa.”

”Soita takaisin”, Arttu ehdottaa.

Kokeilen soittaa, mutta Mila ei nyt vuorostaan vastaa. Katson kelloa. Se on puoli seitsemän. Milan juhlat ovat jo alkaneet.

”Toivottavasti se ei ollut mitään tärkeää”, sanon. Syyllisyys pistää minua hieman, kun ajattelen Milaa panikoimassa ennen puhettaan, jota hän on harjoitellut monta viikkoa. Tiedän hänen osaavan sen ulkoa etu- ja takaperin (ja todennäköisesti hän silti soveltaa omiaan ja puhuukin jotain aivan muuta), mutta ehkä hän olisi tarvinnut pientä rohkaisua.

”Sillä oli varmaan mielessä jokin pikku hääyksityiskohta, jota kumpikaan meistä ei ole tajunnut ajatella. Kuten lautasliinarenkaat, joihin on kaiverrettu meidän nimikirjaimet.”

”Lautasliinarenkaat”, toistan. ”Olisiko meidän pitänyt hankkia sellaiset?”

”Ei”, Arttu sanoo ja nauraa. ”Mutta Mila saattaa olla toista mieltä.”
Hymähdän. ”Totta.”

Häidensuunnittelutiimimme on kaikessa kaoottisuudessaan tasapainoinen: isosiskoni Mila on kanavoinut omista valehäistään jääneen energian ja ideat meidän häihimme, ja Artun sisko Anni jakaa hänen innostuksensa. Artun yrittäjäkumppani Sean ei useimmiten ota kantaa suuntaan tai toiseen. Toinen isosiskoni Laura pitää suurinta osaa Milan ideoista epärealistisina tai turhina, ja Artun paras ystävä Sanna on hänen kanssaan samoilla linjoilla. Heidän ansiostaan olemme täpärästi välttyneet muun muassa järjestämästä jouluteemaista tivolia häidemme yhteyteen. Milan mukaan olisimme saaneet laitteet vuokralle yhteistyökuvion kautta, ja itse kyllä pidin ideasta, mutta –

”Jesse?” Arttu huhuilee. Hän heiluttaa kättään kasvojeni edessä.

”Mietin sitä porokarusellia”, huokaan pystymättä kätkemään äänestäni kuultavaa kaihoa. ”Se olisi ollut aika eppinen.”

”Mä en koskaan sanonut sille ei. Sä itse torppasit idean.”

”Laura ylipuhui mut!”

”Sean oli sen kannalla”, Arttu jatkaa. ”Ja niin myös Anni.”

Yritän mielessäni suhteuttaa karusellin mittoja Arctic Wedding Experience Resortin parkkipaikan kokoon ja jouluaattoon mennessä laajeneviin lumikinoksiin. ”Onkohan liian myöhäistä tilata se? Jos kerran Seankin piti ideasta...”

”Kysy Milalta”, Arttu sanoo. ”Ajattele, kuinka hienoja kuvia karusellissa saisi otettua. Se voisi jäädä AWE:lle koko loppukaudeksi. Asiakkaat tykkäisivät varmasti.”